

Resolució 325/2017, de 22 de setembre**Número d'expedient de la Reclamació:** 363/2017.**Administració reclamada:** Agència Catalana de l'Aigua (ACA).**Informació reclamada:** Empreses sancionades per l'ACA per infracció de la normativa de tipus ambiental 2007-2017. Data, import, tipus, i motiu de la sanció.**Sentit de la resolució:** Estimació.

Resum: D'acord amb el caràcter supletori de l'LTAIPBG establert per la DA 2 LTAIPBG i considerant que la LAIA no preveu expressament la possibilitat de reclamar davant un òrgan independent i especialitzat com la GAIP en cas de denegació d'accés a informació mediambiental, cal concloure que és d'aplicació aquesta via addicional i voluntària de garantia en l'accés a la informació també a l'àmbit del medi ambient i que la GAIP és competent per atendre les reclamacions que se li adrecin per denegació de l'accés a informació ambiental. L'Administració no podia desestimar l'accés sense motivar raonadament en la seva Resolució que la preservació dels bens jurídics protegits pels límits invocats requeria la limitació dràstica de tota la informació sol·licitada, sense que aquesta protecció es pogués garantir permetent un accés parcial. L'ACA no ha demanat concreció de la sol·licitud a la persona reclamant abans de resoldre-la i, per tant, no pot ara al·legar inconcreció per justificar la seva desestimació. Considerant que la informació fa referència a procediments sancionadors finalitzats amb resolució d'imposició de multes o sancions, difícilment es pot justificar que la divulgació de la informació pugui perjudicar d'alguna manera l'èxit d'unes investigacions que hauran estat prèvies a la resolució del procediment sancionador, o comprometre el propi procediment, que ja ha finalitzat. Cal desestimar de pla l'aplicació que fa l'ACA del límit relatiu a l'especial protecció de dades personals relatives a la comissió d'infraccions penals o administratives, ja que només es pot aplicar si les dades són referides a persones físiques, i no són objecte de sol·licitud. No són d'aplicació al cas els límits legalment establerts, ni s'aprecia que hi puguin haver drets o interessos privats que s'hi oposin, més enllà de l'interès que puguin tenir les empreses sancionades en què no es faci pública la infracció. En aquest sentit, cal posar en dubte la legitimitat d'aquest interès privat considerant que l'eventual dany en el seu prestigi social tindria com a única causa l'incompliment de la llei establert després d'un procediment sancionador en el marc del qual ha pogut exercir el seu dret a defensa amb totes les garanties, i en tot cas cal concloure que aquest eventual interès privat de les empreses sancionades no podria ser prevaldre sinó que hauria de cedir davant l'interès general en conèixer si s'ha complert la llei en un àmbit tan sensible com ho és aquest, i en enjudiciar l'actuació dels poders públics en l'exercici de l'activitat sancionadora que té legalment atribuïda per a la protecció de l'aigua.

Paraules clau: Generalitat. Agència. Medi Ambient. Aigua. Règim especial d'accés. Sancions. Límits. Investigació o sanció d'infraccions. Protecció de dades personals. Dades especialment protegides. Accés parcial. Petició de concreció. Interès privat.

Ponent: Elisabet Samarra i Gallego.

Antecedents

1. El dia 28 de juliol de 2017 va entrar a la GAIP la Reclamació 361/2017, presentada contra l'Agència Catalana de l'Aigua de la Generalitat, en relació amb la sol·licitud d'informació indicada a l'antecedent següent, que va ser desestimada totalment. La persona reclamant declina el procediment de mediació regulat a l'article 42 de la Llei 19/2014, de 29 de desembre, de transparència, accés a la informació pública i bon govern (LTAIPBG).
2. El 2 de maig de 2017 la persona reclamant va presentar per canal electrònic la sol·licitud d'informació següent adreçada a la Generalitat, àmbit de medi ambient: *"Relació de multes o sancions econòmiques de qualsevol mena interposades per la Generalitat o qualsevol agència dependent per qualsevol tipus d'infracció de normativa de tipus ambiental durant el període 2007-2017. Es sol·licita: nom de l'empresa sancionada, tipus de sanció o multa, data de la sanció, import de la sanció i motiu de la sanció"*. Aquesta sol·licitud, pel que fa a les sancions aplicades en matèria d'aigua, va ser assignada internament pels gestors de la Generalitat a l'Agència Catalana de l'Aigua (ACA) per tal que en donés resposta, i així es va informar a la persona reclamant
3. El 14 de juny de 2017 es va notificar a la persona reclamant la Resolució de 13 de juny de 2017 del gerent de l'ACA, que desestimava totalment la seva sol·licitud. La desestimació estava precedida de la invocació, com a fonaments de dret, dels preceptes següents: *"l'article 21.1.b de la Llei 19/2014, del 29 de desembre, de transparència, accés a la informació pública i bon govern que "estableix que el dret d'accés a la informació pública pot ser denegat si el coneixement o la divulgació de la informació comporta un perjudici per a la investigació o la sanció de les infraccions penals, administratives o disciplinaries; l'article 23 de la Llei 19/2014, del 29 de desembre, de transparència, accés a la informació pública i bon govern estableix que el dret d'accés a la informació pública ha d'ésser denegat si la informació que es vol obtenir conté dades personals especialment protegides, com ara les relatives a la comissió d'infraccions administratives que no comportin l'amonestació pública a l'infractor, llevat que l'afectat hi consentí expressament per mitja d'un escrit que ha d'acompanyar la sol·licitud; l'article 14 de la Llei estatal 19/2013, de 9 de desembre, de transparència, accés a la informació pública i bon govern, preveu que es pugui limitar el dret d'accés a la informació pública quan accedir a la informació suposi un perjudici per a la prevenció, la investigació i la sanció dels il·lícits penals administratius o disciplinaris; l'article 15 de la Llei estatal 19/2013, de 9 de desembre, de transparència, accés a la informació pública i bon govern, dedicat a la protecció de les dades de caràcter personal, determina que si la informació sol·licitada conté dades especialment protegides a que es refereix l'apartat 2 de l'article 7 de la Llei orgànica 15/1999, de 13 de desembre, de protecció de dades de caràcter personal, és a dir, si la informació conté dades de caràcter personal relatives a la comissió d'infraccions penals o administratives, l'accés únicament es pot*

autoritzar en cas que es tingui el consentiment exprés i per escrit de l'afectat. llevat que l'afectat hagi fet manifestament públiques les dades abans que se sol·licités l'accés. Si la informació inclou dades especialment protegides a que es refereix l'apartat 3 de l'article 7 de la Llei orgànica 15/1999, de 13 de desembre. o dades relatives a la comissió d'infraccions penals o administratives que no comportin l'amonestació pública a l'infractor, l'accés només es pot autoritzar en cas que es tingui el consentiment exprés de l'afectat o si aquell està emparat per una norma amb rang de llei." Seguidament als fonaments de Dret, resolia "DENEGAR totalment la sol·licitud d'accés a informació pública presentada en data 21 de maig de 2017 per XXXXX".

4. El 8 d'agost de 2017 la GAIP informa a la persona reclamant que s'admet provisionalment a tràmit la reclamació, identifica la persona responsable de la seva tramitació i li indica els propers tràmits que se seguiran.
5. El 9 d'agost de 2017 la GAIP comunica a l'ACA la presentació d'aquesta reclamació i li demana que, en el termini de deu dies, li trameti un informe que reculli el seu posicionament i actuacions en relació amb la sol·licitud d'accés en què es fonamenta la reclamació, i que li en remeti l'expedient.
6. El 5 de setembre de 2017 té entrada a la GAIP l'informe reclamat. En aquest informe l'ACA es reitera en la desestimació i ho justifica de la manera següent: *"Els articles 21 i 23 de la Llei 19/2014, del 29 de desembre, de transparència, accés a la informació pública i bon govern, i els articles 14 i 15 de la Llei estatal 19/2013, de 9 de desembre, de transparència, accés a la informació pública i bon govern estableixen els supòsits en que la informació pot ésser denegada, entre els que es contempla que l'accés comporti un perjudici a la investigació o la sanció de les infraccions penals, administratives o disciplinàries, així mateix si conté dades personals especialment protegides, com ara les relatives a la comissió d'infraccions administratives que no comportin l'amonestació pública a l'infractor, llevat que l'afectat hi consenti expressament per mitjà d'un escrit que ha d'acompanyar la sol·licitud.*

La petició rebuda demana una relació de multes o sancions econòmiques de qualsevol mena per qualsevol tipus d'infracció de normativa de tipus ambiental. Al respecte, cal posar de manifest que es tracta d'una petició imprecisa i d'un abast inconcret, que no té en consideració que l'Agència Catalana de l'Aigua no imposa sancions tipificades a la normativa ambiental, sinó a la normativa en matèria d'aigües continguda al Reial Decret Legislatiu 1/2001, de 20 de juliol, pel qual s'aprova el text refós de la Llei d'Aigües i al Decret Legislatiu 3/2003, de 4 de novembre, pel qual s'aprova el text refós de la legislació en matèria d'aigües de Catalunya. Tot això, sens perjudici de reiterar els fonaments de dret als que ja vam fer referència a la Resolució de denegació de la sol·licitud d'accés i insistir que les eventuais sancions imposades per l'Agència en cap cas comporten amonestació pública, i per tant es tracta de dades especialment protegides d'acord amb la

normativa abans citada, que requeriria consentiment exprés de l'interessat, supòsit impossible atès el caràcter genèric de la petició.

Per aquest motiu no es considera oportú estimar la petició d'informació realitzada per la Sra. XXXX i s'ha desestimat amb la resolució del Gerent de l'Agència Catalana de l'aigua en data 13 de juny de 2017”.

Fonaments jurídics

1. Competència de la GAIP i admissibilitat de la Reclamació

L'article 39.1 de la Llei 19/2014, del 29 de desembre, de transparència, accés a la informació pública i bon govern (LTAIPBG) estableix que les resolucions expressives o presumptes en matèria d'accés a la informació pública poden ser objecte de reclamació gratuïta i voluntària davant de la GAIP. L'Agència Catalana de l'Aigua rau dins l'àmbit d'aplicació de l'LTAIPBG i, de conformitat amb l'article 72 LTAIPBG, la GAIP és competent per revisar les seves resolucions limitatives o desestimàtòries del dret d'accés i atendre les reclamacions que s'adrecin contra ella en aquesta matèria.

El fet que la informació que es demana estigui relacionada amb l'acció pública sancionadora en matèria mediambiental pot fer dubtar de la seva admissibilitat, en la mesura en què la informació mediambiental està sotmesa a un règim especial d'accés regulat per la Llei 27/2006, de 18 de juliol, per la qual es regulen els drets d'accés a la informació, de participació pública i d'accés a la justícia en matèria de medi ambient (LAIA). En relació amb aquesta qüestió, cal assenyalar que la disposició addicional primera de l'LTAIPBG, apartat segon, estableix que *“l'accés a la informació pública en les matèries que tenen establert un règim d'accés especial és regulat per llur normativa específica i, amb caràcter supletori, per aquesta llei”*; d'acord amb aquest caràcter supletori de l'LTAIPBG i considerant que la LAIA no preveu expressament la possibilitat de reclamar davant un òrgan independent i especialitzat com la GAIP en cas de denegació d'accés, cal concloure que és d'aplicació aquesta via addicional i voluntària de garantia en l'accés a la informació també a l'àmbit del medi ambient i que la GAIP és competent per atendre les reclamacions que se li adrecin per denegació de l'accés a informació ambiental. Així ho ve entenent la GAIP en diverses resolucions, entre les quals la Resolució 211/2017, de 27 de juny, que en el seu FJ primer s'expressa així: *“La LAIA en cap moment no exclou aquesta possibilitat i la permet quan, al regular en el seu article 20 els recursos que es poden interposar contra les denegacions d'accés a informació ambiental, remet als recursos administratius previstos de forma general a la normativa de procediment administratiu comú “i altra normativa aplicable. Entre aquesta altra normativa aplicable s'ha d'incloure la normativa de transparència, que preveu expressament la seva aplicació supletòria en matèria d'accés a informació ambiental, com s'ha vist, i que qualifica a la reclamació davant els nous òrgans de garantia que contempla (com la GAIP, a Catalunya) com a substitutiva dels recursos administratius d'acord amb*

l'article 112.2 LPAC (article 23.1 LTAIPBGE). La possibilitat de comptar amb una via addicional, voluntària, ràpida i gratuïta de reclamació, davant un òrgan especialitzat i independent com la GAIP, que no exclou el recurs contenciós administratiu posterior, sembla a més plenament coherent amb la finalitat última de la LAIA i de les directives de la Unió Europea que aquesta transposa: proporcionar les màximes garanties al dret d'accés a la informació ambiental com a instrument de protecció del medi ambient. No tindria sentit que l'accés a una informació com l'ambiental, que ha comptat tradicionalment amb un règim d'accés especialment reforçat, no gaudís del mecanisme bàsic de garantia davant la GAIP que l'LTAIPBG i l'LTAIPBGE reconeixen en cas que es vulgui accedir a qualsevol altre tipus d'informació pública.”

D'altra banda, no és clar que l'objecte de la reclamació pugui considerar-se informació mediambiental, atenent els termes en què la defineix l'article 2 LAIA: informació que versï sobre l'estat dels elements del medi ambient, com l'aire i l'atmosfera, l'aigua, el sòl, etc; els factors que afectin o puguin afectar aquests elements del medi ambient, com ara substàncies, energia, soroll, radiacions o residus, emissions o abocaments; les mesures impulsades des de les administracions, com ara polítiques, normes, plans, programes, o acords en matèria de medi ambient i activitats destinades a protegir aquests elements o que afectin o puguin afectar-los; els informes sobre l'execució de la legislació mediambiental; les anàlisis de cost benefici o informes de caràcter econòmic utilitzats en la presa de decisions relatives a les mesures i activitats abans esmentades; l'estat de la salut i seguretat de les persones, les condicions de vida humana i els béns del patrimoni històric, cultural i artístic quan es vegin afectats per l'estat dels elements del medi ambient abans esmentats.

És dubtós, a la vista d'aquesta enumeració taxada de matèries que s'han de considerar informació mediambiental, que la informació relativa als indicadors de resultat de l'activitat sancionadora de l'Administració per infraccions relacionades amb el medi ambient tingui encaix en l'article 2 LAIA i, com a tal, pugui ser considerada informació mediambiental a la qual aplicar el règim especial d'accés que s'hi preveu. El cert és que l'ACA no invoca els límits de la LAIA per justificar la seva desestimació total de l'accés sinó que ho fa emparant-se en dos límits establerts per l'LTAIPBG i per la Llei 19/2013, de 9 de desembre, de transparència, accés a la informació pública i bon govern (LTAIPBGE), i tant la persona reclamant com l'Administració reclamada han tramitat el procediment de sol·licitud d'acord amb l'LTAIPBG. D'acord amb això, el règim legal aplicable a l'accés a la informació que es reclama seria el règim general d'accés regulat a l'LTAIPBG, sens perjudici que s'avaluarà també si de l'aplicació de la LAIA al cas se n'hagués de derivar un resultat diferent.

2. *Sobre la necessitat de motivar les Resolucions desestimàtories*

L'article 20.3 LTAIPBG estableix que per a aplicar límits al dret d'accés a la informació pública l'Administració ha d'indicar en cada cas els motius que ho justifiquen. I afegeix que *"en la motivació cal explicitar el límit que s'aplica i raonar degudament les causes que en fonamenten l'aplicació"*.

La Resolució desestimàtòria de l'ACA contra la qual es reclama no compleix amb aquesta exigència legal ja que, simplement, es limita a enumerar, en els fonaments de dret, els límits que considera d'aplicació, sense justificar perquè han de ser aplicats al cas i en quin grau han d'impedir l'accés.

Cal recordar que l'article 20 LTAIPBG, en establir els principis generals d'aplicació de límits a l'accés, estableix amb tota rotunditat en el seu apartat 2 que les limitacions legals al dret d'accés han de ser interpretades sempre restrictivament i en benefici del dret d'accés, que aquests límits només poden ser aplicats d'acord amb llur finalitat i tenint en compte les circumstàncies de cada cas concret. Igualment, l'article 22.1 LTAIPBG estableix l'obligació de l'Administració d'aplicar els límits de manera proporcional a l'objecte i la finalitat de la protecció i a tenir especialment en compte la concurrència d'un interès públic o privat superior que pugui justificar l'accés a la informació. Finalment, s'ha de considerar que l'article 25 LTAIPBG estableix l'obligació de facilitar accés parcial, almenys, si resultés aplicable algun dels límits legals i així es justifiqués i motivés adequadament, de manera que l'Administració té l'obligació de ser restrictiva en la consideració de la informació que resulta afectada pel límit, reduint-la a la que és estrictament necessari sostreure de l'accés per a la preservació del bé o interès protegit pel límit, i autoritzant l'accés a la resta de les dades sol·licitades (article 25 LTAIPBG)

D'acord amb això, l'Administració no podia desestimar l'accés sense motivar raonadament en la seva Resolució que la preservació dels béns jurídics protegits pels límits invocats requeria la limitació dràstica de tota la informació sol·licitada, sense que aquesta protecció es pogués garantir permetent un accés parcial a aquella informació que no tingués la consideració de dades personals especialment protegides, o que no posés en perill la investigació o el procediment sancionador. La mateixa exigència a l'Administració de motivar la desestimació de l'accés, sense major detall, es conté en l'article 10.2.c LAIA

Finalment, cal fer referència a que l'informe emès per l'ACA ratificant la desestimació de l'accés davant la GAIP incorpora un nou element en la justificació de la denegació que no va ser apreciat o valorat en la Resolució de la sol·licitud. Afirmar l'ACA que *"la petició rebuda demana una relació de multes o sancions econòmiques de qualsevol mena per qualsevol tipus d'infracció de normativa de tipus ambiental. Al respecte, cal posar de manifest que es tracta d'una petició imprecisa i d'un abast inconcret, que no té en consideració que l'Agència Catalana de l'Aigua no imposa sancions tipificades a la normativa ambiental, sinó a la normativa en matèria d'aigües continguda al Reial Decret*

Legislatiu 1/2001, de 20 de juliol, per la qual s'aprova el text refós de la Llei d'Aigües i al Decret Legislatiu 3/2003, de 4 de novembre, pel qual s'aprova el text refós de la legislació en matèria d'aigües de Catalunya. Tot això, sens perjudici de reiterar els fonaments de dret als que ja vam fer referència a la Resolució de denegació de la sol·licitud d'accés i insistir que les eventuais sancions imposades per l'Agència en cap cas comporten amonestació pública i, per tant, es tracta de dades especialment protegides d'acord amb la normativa abans citada, que requeriria el consentiment exprés de l'interessat, supòsit impossible atès el caràcter genèric de la petició". Considera, doncs, l'ACA i ho manifesta en aquesta fase de tramitació de la reclamació, que la petició inicial era inconcreta o massa genèrica, i ho fonamenta en el fet que es demanen infraccions de la normativa mediambiental i no pas de la normativa d'aigües. En relació amb aquesta consideració cal fer les consideracions següents:

En primer lloc, cal recordar que la sol·licitud inicial s'expressa en els termes "infraccions de normativa de tipus ambiental", no concretament de la LAIA, i sembla clar que la normativa relacionada amb l'aigua seria d'aquest tipus o àmbit. L'objecció que fa l'ACA en el sentit que la seva actuació sancionadora no s'empara en la normativa ambiental (és de suposar que referint-se a la LAIA) sinó en la legislació en matèria d'aigües no es pot atendre, considerant que el Decret Legislatiu 3/2003, de 4 de novembre, pel qual s'aprova el text refós de la legislació en matèria d'aigües de Catalunya, tipifica en el seu article 57 les infraccions per acció i omissió en relació amb el sistema de sanejament de l'aigua que poden ser sancionades per l'ACA, i es constata que fan referència a abocaments que poden afectar l'element aigua, eventuais incompliments del règim d'autorització o actuacions que puguin contaminar-la, amb el perill que se'n podria derivar per a la salut; aquestes infraccions estan relacionades directament amb allò que l'article 2.3.a), c) i f) LAIA defineix com a informació mediambiental. Per tant, aquestes infraccions s'han de considerar dins de la formulació de la sol·licitud ja que són infraccions de normativa de tipus mediambiental, amb independència dels dubtes que planteja que la informació concreta que es demana, no ja sobre les infraccions i el seu impacte mediambiental sinó sobre els indicadors de resultat de l'activitat sancionadora de l'Administració, sigui pròpiament informació mediambiental a la que calgui aplicar el règim especial d'accés regulat a la LAIA, o informació pública l'accés a la qual s'hagi de regir pel règim general de l'LTAIPBG.

En segon lloc, s'ha de tenir en compte que la persona reclamant no ha adreçat directament la seva sol·licitud a l'ACA, sinó que és el mateix departament de Territori i Sostenibilitat el que ha considerat que l'atenció de la sol·licitud requeria la resposta de l'ACA en la mesura en què considerava que l'activitat sancionadora de l'ACA s'inclouïa en la formulació de la sol·licitud. Efectivament, el formulari electrònic habilitat per la Generalitat per a les sol·licituds d'accés a informació pública no permet als sol·licitants identificar l'òrgan al qual adrecen les peticions -malgrat que l'article 27.3 LTAIPBG ho requeriria- sinó només seleccionar l'àmbit material (tema i subtemes) a què fa referència la informació

que sol·liciten; així, la persona reclamant va fer constar en la sol·licitud Medi ambient com a tema, i gestió ambiental i control d'activitats com a subtemes, i van ser els propis gestors de la Generalitat els que van assignar a l'ACA la resolució de la sol·licitud quant a les sancions que aquesta agència havia imposat per infracció de la normativa d'aigües en considerar-ho inclòs en l'objecte de la sol·licitud. Per tant, l'ACA no pot ara atacar per inconcreta o massa genèrica una sol·licitud que fa referència a sancions per infraccions de normativa de tipus mediambiental quan, de fet, ha estat la mateixa Generalitat, i no pas la reclamant, qui ha considerat raonablement que la sol·licitud abastava les sancions per infracció de la normativa d'aigües.

Finalment, però no menys important, és la consideració que s'ha de fer del moment en què es formula aquesta objecció d'inconcreció per part de l'ACA, no pas en el moment de rebre la sol·licitud, com pertocaria, sinó després de Resoldre'n la desestimació total. Certament, l'article 28 LTAIPBG preveu que l'Administració pugui, davant de sol·licituds d'informació imprecises o massa genèriques, requerir que la persona sol·licitant que concreti la petició dins d'un termini que no pot ser inferior a deu dies i que suspèn el termini de resolució, i en aquests casos la manca de concreció requerida dins del termini comportaria l'arxiu de la sol·licitud per desistiment. Igualment, l'article 10.2.a de la LAIA imposa a l'Administració l'obligació de demanar al sol·licitant concreció de la sol·licitud d'informació abans d'expirar el termini de resolució per al cas que la consideri massa genèrica, i d'assistir-lo en la tasca de concreció, si cal. Però l'ACA no ha demanat aquesta concreció a la persona reclamant abans de resoldre-la i, per tant, no pot ara al·legar-ho per justificar la seva desestimació. D'acord amb els arguments exposats, no es pot considerar que la sol·licitud que ara es reclama pugui ser desestimada o arxivada per inconcreta o massa genèrica, tal i com apunta l'informe de l'ACA.

Atès que en el mateix informe l'ACA ratifica la desestimació invocant els límits relacionats amb la investigació o sanció d'infraccions i l'especial protecció de dades personals relatives a la comissió d'infraccions administratives, en els FJ següents s'analitzarà i ponderarà l'aplicació al cas de cadascun d'aquests límits.

3. Sobre el límit relatiu a la investigació o la sanció d'infraccions penals, administratives o disciplinàries

Com s'ha dit en el FJ anterior, la Resolució desestimària invoca l'aplicació al cas de límit regulat a l'article 21.1.b LTAIPBG, que estableix que el dret d'accés a la informació pública pot ser denegat si el coneixement o la divulgació de la informació comporta un perjudici per a la investigació o la sanció de les infraccions penals, administratives o disciplinàries.

Fora d'aquesta mera referència al límit inclosa en el fonament de dret 1 de la Resolució de l'ACA, no es justifica en quina mesura l'accés la informació reclamada perjudicaria el bé o interès general protegit per aquest límit, que és l'èxit de les investigacions i els procediments sancionadors de les

administracions. Cal tenir en compte que la sol·licitud d'accés no demana conèixer, per exemple, quan i on es s'han fet o es preveu fer controls o inspeccions, cosa que sí podria posar en perill el bé protegit pel límit, sinó que es demana el nom de l'empresa sancionada, el tipus de sanció o multa, la data de la sanció i el seu import i el motiu de la sanció.

Considerant que la informació fa referència a procediments sancionadors finalitzats amb resolució d'imposició de multes o sancions, difícilment es pot justificar que la divulgació de la informació pugui perjudicar d'alguna manera l'èxit d'unes investigacions que hauran estat prèvies a la resolució del procediment sancionador, o comprometre el propi procediment, que ja ha finalitzat. Prova de que l'accés a aquesta informació i fins i tot la seva eventual difusió no comprometria l'actuació investigadora o sancionadora de l'Administració és que ni l'Agència de Residus de Catalunya ni la Secretaria de Medi Ambient han considerat necessari o justificat, davant la mateixa sol·licitud d'accés, aplicar-hi cap límit a l'accés i l'han estimada plenament.

Sense aquesta justificació, i a la vista de l'exposat, la GAIP considera que no és d'aplicació a l'accés que es reclama, com pretén l'ACA, la limitació imposada per l'article 21.1.b) LTAIPBG.

Invoca també la Resolució desestimatòria de l'ACA el límit previst per l'article 14 de la LTAIPBGE relatiu a la prevenció, la investigació i la sanció dels il·lícits penals, administratius o disciplinaris. En relació amb això cal dir, d'entrada, que aquest no és un límit recollit pel legislador català, que legítimament ha volgut millorar la normativa bàsica estatal aixecant el sostre de la informació pública que els ciutadans poden obtenir de les Administracions públiques catalanes obligades per l'LTAIPBG i restringint les causes per les quals aquestes administracions poden limitar o inadmetre les sol·licituds d'accés. Per tant, aquest límit de la LTAIPBGE no és d'aplicació directa al cas, sens perjudici de que, fins i to si ho fos, caldria donar per reproduïdes aquí les consideracions fetes en els paràgrafs anteriors quant a la necessitat que l'ACA hagués justificat en quin mesura l'accés que es reclama comprometria efectivament la prevenció d'il·lícits en matèria d'aigües.

4. Sobre l'especial protecció de dades personals relatives a la comissió d'infraccions administratives com a límit a l'accés

Invoca l'ACA com a fonament de dret de la desestimació l'exclusió de l'accés establerta com a regla general per l'article 23 LTAIPBG en relació amb les dades personals relatives a la comissió d'infraccions administratives que no comportin l'amonestació pública si no s'aporta consentiment escrit dels afectats. En el mateix sentit, invoca l'article 15 LTAIPBGE que exclouria l'accés a les dades especialment protegides a què es refereix l'article 7.2 de la Llei 16/1999, de 13 de desembre, de protecció de dades de caràcter personal (LOPD), relatives a la comissió d'infraccions penals o administratives.

Aquest límit també està recollit en l'article 13.2.f LAIA, que fa referència a la confidencialitat de les dades personals, tal com es regulen a la LOPD.

Cal desestimar de pla l'aplicació que fa l'ACA del límit relatiu a l'especial protecció de dades personals relatives a la comissió d'infraccions penals o administratives, ja que només es aplicable en cas que les dades es refereixin a persones físiques, i no són l'objecte de la sol·licitud. Efectivament, el règim legal de protecció de dades personals es circumscriu a les dades de persones físiques, i no pas jurídiques, tal i com es desprèn de l'article 1 LOPD, que fa referència en determinar el seu objecte als drets de les persones físiques, i de la pròpia definició que fa l'article 3 LOPD del que són dades personals com a "qualsevol informació referida a persones físiques, identificades o identificables".

Per tant, tenint en compte que la sol·licitud demana accedir al nom de les empreses, és a dir, de persones jurídiques, no s'hi pot aplicar la limitació derivada de la protecció de dades personals que es recull en la LOPD, en la LAIA ni els articles 23 LTAIPBG i 15 LTAIPBGE.

Tot això sens perjudici que, fins i tot si fossin objecte de la sol·licitud les dades identificatives de les persones físiques sancionades com a infractores, l'ACA tenia l'obligació d'aplicar la restricció de l'accés només en relació amb la part de la informació que podia suposar un perjudici per a la finalitat d'aquest límit, anonimitzant el nom de la persona física infractora, i permetent l'accés a la resta de dades demanades (import, data, tipus de sacio i motiu). En qualsevol cas, aquesta anonimització només es pot justificar si el que s'omet són dades de persones físiques, motiu pel qual no és aplicable al nom o raó social d'empreses, que és l'objecte d'aquesta sol·licitud.

5. Sobre l'accés que es reclama i l'interès públic de la informació

Ja s'ha vist que no són d'aplicació al cas els límits a l'accés invocats per l'ACA, i aquesta Comissió no aprecia que hi pugui concurre cap altre els límits establerts a l'LTAIPBG ni tan sols a la LAIA, considerant que la identitat de les empreses sancionades per infraccions de la normativa d'aigües no es pot considerar informació comercial o industrial de caràcter comercial, protegida per l'article 13.2.d LAIA i que tampoc es tracta de la protecció d'interessos d'un tercer que hagi facilitat voluntàriament la informació sol·licitada sense estar-hi obligat, prevista a l'article 13.2.g LAIA, sinó de l'aplicació coercitiva d'un procediment sancionador. Tampoc es pot aplicar per limitar l'accés el límit relatiu a la confidencialitat del procediment previst pels articles 13.2.a LAIA i 21.1.c LTAIPBG, perquè requereix que aquesta confidencialitat estigui prevista per una norma amb rang de llei, i en tot cas té per finalitat preservar la prossecució del procediment sense interferències, i el que es sol·licita en aquest cas fa referència a procediments ja tancats.

Per tant, no són d'aplicació al cas els límits legalment establerts, ni s'aprecia que hi puguin haver drets o interessos privats que s'hi oposin, més enllà de l'interès que puguin tenir les empreses

sancionades en què no es faci pública la infracció. En aquest sentit, cal posar en dubte la legitimitat d'aquest interès privat considerant que l'eventual dany en el seu prestigi social tindria com a única causa l'incompliment de la llei establert després d'un procediment sancionador en el marc del qual ha pogut exercir el seu dret a defensa amb totes les garanties, i en tot cas cal concloure que aquest eventual interès privat de les empreses sancionades no podria ser prevaldre sinó que hauria de cedir davant l'interès general en conèixer si s'ha complert la llei en un àmbit tan sensible com ho és aquest, i en enjudiciar l'actuació dels poders públics en l'exercici de l'activitat sancionadora que té legalment atribuïda per a la protecció de l'aigua.

D'acord amb l'exposat, s'estima el dret de la persona reclamant a accedir a la informació sol·licitada,

6. Seguiment de l'execució

L'article 43.5 LTAIPBG i l'article 48 RGAIP estableixen l'obligació de les administracions i subjectes obligats a comunicar a la Comissió de Garantia del Dret d'Accés a la Informació Pública les actuacions realitzades per a l'execució dels acords de mediació i per al compliment de les Resolucions dictades per la GAIP dins del termini dels quinze dies següents que els hagin estat comunicades. Les persones interessades poden comunicar a la GAIP les incidències que es produeixin en l'execució dels acords de mediació i de les Resolucions per a que la GAIP en requereixi el compliment, d'acord amb l'article 49 RGAIP.

La desatenció dels requeriments de la GAIP en relació amb el compliment dels acords de mediació i de les seves Resolucions pot donar lloc a l'exigència de responsabilitats, d'acord amb el que estableix l'article 77 LTAIPBG i 49 RGAIP, i és objecte de publicació al portal de la GAIP mentre no cessi l'incompliment, d'acord amb l'article 25.k RGAIP.

7. Publicitat de les resolucions de la GAIP

L'article 44 LTAIPBG preveu que les resolucions de la GAIP s'han de publicar en el portal de la Comissió previst a l'article 25 RGAIP, amb la dissociació prèvia de les dades personals.

Resolució

Sobre la base dels antecedents i fonaments jurídics exposats, el Ple de la GAIP, en la sessió de 22 de setembre de 2017, resol per unanimitat:

1. Estimar la reclamació 363/2017 i declarar el dret de la persona reclamant a obtenir la relació de les infraccions imposades per l'ACA durant el període 2007-2017 indicant el nom de l'empresa sancionada i el tipus, data import i motiu de la multa o sanció.

2. Requerir l'ACA a que lliuri a la persona reclamant la informació indicada a l'apartat 1 dins del termini màxim de deu dies.
3. Requerir a l'ACA a informar la GAIP de les actuacions dutes a terme per a l'execució d'aquesta Resolució dins del termini de quinze dies.
4. Convidar la persona reclamant a comunicar a la GAIP qualsevol incidència que sorgeixi en l'execució d'aquesta Resolució i que pugui perjudicar els seus drets i interessos.
5. Declarar finalitzat el procediment relatiu a la Reclamació 363/2017 i disposar la publicació d'aquesta resolució al web de la GAIP.

Barcelona, 22 de setembre de 2017

Elisabet Samarra i Gallego

Presidenta

Els terminis donats en aquesta Resolució per lliurar la informació s'han de comptar en dies hàbils (descomptant festius i dissabtes) i comencen a partir de l'endemà de la recepció de la seva notificació per part de l'Administració reclamada.

Contra aquesta resolució, que posa fi a la via administrativa, es pot interposar recurs contenciós administratiu davant el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya en un termini de dos mesos, a comptar de l'endemà de la notificació de la resolució, d'acord amb la Llei 29/1998, de 13 de juliol, reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa.